

Św. Josemaría Escrivá

Założyciel Opus Dei

Wejście - Dokumentacja - Dokumenty Stolicy Apostolskiej - List Apostolski o beatyfikacji

List Apostolski o beatyfikacji

Jan Paweł II

17.5.1992

List Apostolski

Beatyfikacja Czcigodnego Sługi Bożego

Josemaría Escrivá de Balaguer,

Kapłana,

Założyciela Opus Dei

Jan Paweł II

Na wieczną rzeczy pamiątkę. Kościół, powołany dla szerzenia Królestwa Chrystusa pośród wszystkich ludów (por. Konst. dogm. *Lumen Gentium*, n. 5), jest „powszechnym sakramentem zbawienia, który wyraża i zarazem spełnia tajemnicę miłości Boga do człowieka” (Konst. duszpast. *Gaudium et Spes*, n. 45).

Orędzie Czcigodnego Josemaría Escrivá wyraża, z niewiarygodną spójnością, powszechny zasięg tajemnicy Zbawienia: „Każdego powołuje Bóg do świętości, od każdego żąda miłości: od młodych i starych, od samotnych i żyjących w stanie małżeńskim, od zdrowych i chorych, od wykształconych i prostych, gdziekolwiek by nie pracowali, gdziekolwiek by nie byli” (*Przyjaciele Boga*, n. 294). Głosząc radykalizm powołania wypływający z chrztu otworzył nowe horyzonty dla głębszej chrystianizacji społeczeństwa. W samej rzeczy założyciel Opus Dei przypomniał, że uniwersalność powołania do pełni zjednoczenia z Chrystusem zawiera w sobie także to, że każda działalność ziemską może zamienić się w miejsce spotkania z Bogiem.

Praca nabiera w ten sposób wyjątkowej wagi w ekonomii uświęcenia i apostołstwa chrześcijańskiego. Szczególna więź między łaską Bożą a naturalną dynamiką ludzkiego działania potwierdza prymat życia nadprzyrodzonego w więzi z Chrystusem, a zarazem przemienia go w skuteczny wysiłek ożywiania świata przez wszystkich wiernych. W tym kontekście, Czcigodny Josemaría Escrivá

ukazał całą odkupieńczą potęgę wiary, jej energię przemieniającą tak ludzi, jak i struktury, w których skupiają się ideały i dążenia osób.

Założyciel Opus Dei spostrzegał z całą jasnością nieskończoną możliwość działania apostołskiego, które wypływa z codziennego życia wiernych, poprzez ich zaangażowanie, by uświęcać pracę i całość zwykłych zajęć. Na tym też opiera się jego naleganie na konieczność stapiania – w jednej harmonijnej *jedności życia* – modlitwy, pracy i apostołstwa: „istnieje jedno jedyne życie, składające się z ciała i ducha, ma ono być właśnie – w duszy i w ciele – święte i pełne Boga... Nasze czasy każą oddać – materii i sytuacjom, które wydają się bardziej powszednie – ich szlachetne i oryginalne znaczenie; oddać je na służbę Królestwa Bożego” (*Rozmowy*, n. 114).

Czcigodny Josemaría Escrivá, urodzony w Barbastro (Hiszpania) 9 stycznia 1902 roku, został wyświęcony na kapłana 28 marca 1925 roku, zaś 2 października 1928 roku założył w Madrycie Opus Dei. 14 lutego 1930 roku zrozumiał, że należy prowadzić tę pracę apostołską także wśród kobiet. Poprzez wierne wypełnianie swojego zadania prowadził ludzi ze wszystkich warstw społecznych: mężczyzn i kobiety, kapłanów i świeckich, ku odkryciu sfery współuczestnictwa w misji Kościoła, poprzez wykonywanie codziennych zajęć, w pełni oddania Bogu w zwykłych warunkach życia. „Otworzyły się drogi boskie na ziemi!” – wołał (*To Chrystus przechodzi*, n. 21). Nie ograniczył się w praktyce do opisywania perspektyw duszpasterskich, które się otwierały poprzez ten wysiłek dogłębnej ewangelizacji, ale nadał mu kształt jako rzeczywistości należącej do stałej i organicznej natury Kościoła.

Po intensywnym życiu, w całości poświęconym bohaterskiemu spełnieniu tej służby dla Kościoła, naznaczonej głębokim doświadczeniem tajemnicy Krzyża, w najściślejszym związku z Błogosławioną Dziewicą Maryją, Czcigodny Sługa Boży oddał duszę Bogu 26 czerwca 1975 roku w Rzymie. Był on autentycznym mistrzem życia chrześcijańskiego i potrafił osiągnąć szczyty kontemplacji poprzez ciągłą modlitwę, stałe umartwianie się, codzienny wysiłek w pracy wykonywanej z przykładnym posłuszeństwem natchnieniom Ducha Świętego, by „służyć Kościołowi tak, jak Kościół chce, by mu służyło”.

Wybitna opinia świętości, którą cieszył się za życia, utrwaliła się w nadzwyczajnym wymiarze po jego śmierci. W 1981 roku, Wikariusz Generalny decezji Rzymskiej, Kardynał Ugo Poletti, zainicjował proces kanonizacyjny Sługi Bożego. Po przeprowadzeniu dwóch procesów kognicyjnych na temat życia i cnót, jednego w Rzymie, a drugiego w Madrycie, rozpoczęła się dyskusja na temat heroiczności cnót. Odpowiedni dekret został wydany 9 kwietnia 1990 roku.

Spośród wielu cudów przypisywanych Słudze Bożemu, wybrane zostało cudowne wyzdrowienie pewnej zakonnicy mające miejsce w 1976 roku; na ten temat został wszczęty proces kognicyjny w 1982 roku. Po poddaniu przypadku obowiązkowym badaniom, 6 lipca 1991 roku został wydany dekret *super miro*.

Dotarliśmy w ten sposób do ustalenia, że obrzęd beatyfikacji miał odbyć się 17 maja 1992 roku.

Dzisiaj więc, w Rzymie, na Placu Św. Piotra, podczas uroczystego nabożeństwa liturgicznego, wygłosiliśmy tę oto uroczystą formułę:

My, przychylając się do pragnienia naszych braci Camillo Ruini, Naszego wikariusza miasta Rzymu i Pietro Giacomo Nonis, biskupa Vicenzy, jak również wielu innych Braci w biskupstwie oraz wielu wiernych, po wysłuchaniu zdania Kongregacji do Spraw Świętych, naszą Władzę Apostolską stwierdzamy, że Czcigodni Słudzy Boży Josemaría Escrivá de Balaguer, kapłan, założyciel Opus Dei i Josefina Bakhita, dziewica, Córka Miłosierdzia, Kanosyjka, od dziś na przyszłość mogą być nazywani Błogosławionymi i będzie można święcić ich święto w miejscach i wedle sposobu określonego przez prawo, corocznie w dniu narodzin dla nieba: 26 czerwca dla Josemaríi Escrivy de Balaguer i 8 lutego dla Josefiny Bakhita. W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

Wszystko to, cośmy zadekretowali tym listem, chcemy, aby było stałe teraz i w przyszłości, co by się nie wydarzyło.

W Rzymie, u św. Piotra, przypieczętowane pierścieniem Rybaka, 17 maja 1992 roku, czternastego Naszego Pontyfikatu.

Angelo kard. Sodano

Sekretarz Stanu

L.S.

Archiwum Sekr. Stanu, n. 304.722